

Totem - Initiatie

Een spannend evenement in mijn scoutscarriere was de Totem-initiatie! De avond waarop ik zou worden ingewijd en mijn eerste Totem-naam zou ontvangen.

Ik had er reeds vele verhalen over gehoord. Om mijn Totem-naam te verdienen, moest ik eerst een ceremonie doorlopen waarbij ik een specifieke taak moest vervullen. Als die goed werd volbracht, zou ik mijn Totem-naam ontvangen. De scoutleiders hielden alles geheim en dit maakte me HEEL nieuwsgierig. Wat zou mijn taak toch kunnen zijn? Ze maakten het mysterieus en geen enkel detail werd vrijgegeven!

Onder mijn vriendinnen werd erover gepraat en probeerden we te raden wat er ons te wachten stond. Sommigen hadden oudere broers en zussen die reeds hun initiaties hadden doorgebracht en hun Totem-naam hadden verdiend. Ik luisterde heel aandachtig en was geïntrigeerd door de verhalen die me werden verteld.

Het bracht zelfs een beetje angst in mij op. Het niet weten wat me te wachten stond. Het gedacht dat alle blikken op me gericht zouden zijn. Het feit dat ik een van de jongste van de groep was. In In aller stilte vertrouwde ik mijn vriendin Hilde toe dat het mij niet uitmaakte wat mij werd opgedragen, zolang ze me niet vroegen om alleen in het donker het bos in te gaan.

In de namiddag werden de voorbereidingen door de leiding gemaakt . Een groeiende mysterieuze sfeer hing in de lucht. De zon ging onder en de schemering viel. In de verte zag ik de enorme vlammen van het kampvuur en hoorde ik het hout knetteren. De plaats waar we heel binnenkort zouden samen komen. Ik kon het niet laten en nauwlettend hield ik alles zo goed mogelijk in de gaten.

Het werd donker. We werden gevraagd ons in stilte naar het kampvuur te begeven, te gaan zitten en te wachten op instructies. De stilte was te snijden.

Eindelijk begon de ceremonie! De namen werden geroepen van de geinitieerden. Waaronder mijn naam.

De eerste ingewijde werd gevraagd naar voren te komen, het was mijn vriendin Hilde!

Een tweede meisje werd gevraagd als assistente en kreeg de opdracht om op de grond te gaan liggen en haar buik bloot te leggen. Wat zou er nu toch gaan gebeuren? Hilde werd een pot Nutella en een mes overhandigd. Iedereen vroeg zich af wat dit allemaal te betekenen had! Vervolgens werd Hilde opgedragen de blote buik vol te smeren met Nutella. Ze deed wat van haar werd gevraagd. Niet wetende dat nu de echte taak zou worden onthuld. Taterataaaa! Nu werd Hilde de ware opdracht voorgelegd, namelijk om met haar tong alle Nutella van de buik te likken. Als ze de taak had volbracht, zou ze haar Totem-naam hebben verdiend. Oh nee! Ik zag haar gezicht verkrimpen! Ik was blij dat ik het niet was die dit moest doen! Ze keek naar de Nutella-buik, schudde haar hoofd onwennig, verzamelde haar wilskracht en ging ervoor. Iedereen barste uit van het lachen, wat een opdracht! Vooral het meisje met de nutella buik gierde nog het meest van het lachen, iedere keer de tong haar buik raakte. Het was echt hilarisch! Mijn buik deed pijn van lachen! Gelukkige was het Nutella, dacht ik en geen mosterd of iets anders minder smakelijk! Hilde werd er nogmaals aan herinnerd dat ALLE Nutella moest worden afgelikt. Toen op de buik geen spoor van Nutella meer te bespeuren viel, ontving ze trots haar Totem-naam.

De leider kondigde aan: "Oké, prima gedaan Hilde! De volgende aan de beurt is Mieke De Clercq". Oh nee! Wat zullen ze mij vragen te doen??? Ik was tegelijkertijd nieuwsgierig, nerveus en klaar voor actie. Ok, hier gaan we dan dacht ik terwijl ik rechtstond en me naar het midden van de cirkel begaf, all ogen op me gericht. Ik wachtte op instructies. "Mieke, zei de leider, jij moet alleen in het donker het bos in! Je weet waar de paaltoren is die we aan de rivier hebben gebouwd. Bij de toren lieten we een ballon achter. Ga naar de toren, grijpt de ballon en brengt die terug. Wanneer je de ballon overhandigd, heb je jouw Totem-naam verdient."

Mijn hart kwam tot stilstand. Mijn lichaam bevroor. Hilde had mijn toevertrouwde geheime angst aan de leiders onthuld. Hoe kon ze !!! Ik voelde me verraden!

De toren lag naast de rivier, aan de andere kant van het bos. Ongeveer een halve kilometer van het kampvuur. Ik was geschokt. Echt geschokt. Ik zou liever 10 nutella-buiken likken als ik maar niet in het donker het bos hoefde in te gaan. Dit was helemaal niet grappig en zeker niet leuk meer!

Ik keek in de richting van het bos. Alles was donker, geen licht te bespeuren. Ik kon niet eens de rivier horen in de verte. Waarom heb ik haar dit toch verteld? Ik vertrouw haar niks meer toe! Dit is niet wat echte vriendschap is. Ik beschouw haar niet meer als een echte vriendin. Ik was tegelijkertijd boos, geschokt, gefrustreerd en met schrik vervuld.

De gedachten flitsten heel snel door mijn hoofd. Wat zal ik doen? Wat zijn mijn opties? Wat kan ik doen? Ik zie dit totaal niet zitten. Zal ik hen laten weten dat ik het niet wil doen en dat mijn Totem-naam de pot op kan? Was het dat echt waard?

Nee, dacht ik bij mezelf, zo ben ik niet. Ik ben dapperder dan dat. Ik zal mijn angst moeten overwinnen en het gewoon doen. Hoe kan ze mij zoiets aandoen? Van nu af aan is ze mijn vriendin niet meer. Hiervoor zal ze boeten! Ik keek haar aan en de blik op haar gezicht toonde duidelijk aan dat zij het zelf zeer grappig vond! Dit was niet grappig! Helemaal niet grappig! Ik was bang en angst is niet grappig !!!

Iedereen was stil. Benieuwd hoe ik dit zou aanpakken. Waarschijnlijk waren ze allemaal erg opgelucht dat dit niet HUN initiatie-opdracht was. Ik wou dat ik in hun schoenen stond en dit een droom was.

Ik trok mijn dappere schoenen aan en dacht "Ik ga ervoor. Ik zal mijn angst trotseren en het gewoon weg doen.

Toen ik mijn bereidheid duidelijke maakte, werd ik een zaklamp aangereikt. Dat kan helpen, dacht ik. Met knikkende knieën greep ik de zaklamp. Nog steeds in shock, boos en bibberend van angst vertrok ik alleen in de richting van het donkere en intimiderende bos.

Ik voelde de krachtige aanwezigheid van het donkere bos die in stilte op me lag te wachten. De geluiden van het gelach en de gloed van het kampvuur kwamen steeds verder van me af te liggen naarmate ik dichterbij het bos kwam. Ik wou dat ik bij de groep was die bij het vuur zat te lachen en plezier te maken. Maar dat was duidelijk niet het geval. Ik was angstig en alleen in het bos.

Ik hou ervan in de natuur te vertoeven en contact te maken met de bomen en de dieren, maar dan bij daglicht, wanneer de zon schijnt en alles verlicht is. De duisternis brengt een mysterieus gevoel met zich mee. Het is niet de natuur zelf die me afschrikt maar het idee dat er eventueel mensen rondwalen in het bos met minder positieve en liefdevolle intenties. Ook wetende dat er vanuit andere energetische dimensies dingen zijn die soms zonder waarschuwing kunnen verschijnen en mijn realiteit kunnen beïnvloeden. Iets wat ik zelf verschillende keren op jonge leeftijd aan de lijve heb ervaren. De gedachte aan die dingen bracht schrik in me teweeg. De angst geen controle te hebben over mezelf en mijn realiteit. Als er iets zou gebeuren daar in het bos, dan stond ik daar alleen voor. Terwijl iedereen was afgeleid en plezier had rond het kampvuur zouden ze me niet horen of weten wat er met me aan de hand was.

Bij het benaderen van de eerste bomen, verstopte ik me achter een struik en ging zitten, terwijl ik probeerde op adem te komen en mezelf te kalmeren. Ik keek in de verte naar de gloed van het vuur. Ik kon de stemmen nauwelijks meer horen. Nu hoorde ik de rivier in de verte. Mijn ademhaling was oppervlakkig en snel. Ik voelde me bang en eenzaam. Zal ik dit wel doen? Ik voelde me verstijfd van angst! Zou ik niet beter opgeven en vlug terug lopen naar de groep? Ik hoef dit niet te doen als ik het niet wil. Ik kan hierin mijn eigen keuze maken. Ik was nog steeds boos op mijn vriendin en voelde me misbruikt!

Wel, dacht ik bij mezelf, ik ben nu reeds zover gekomen, ik kan net zo goed vliegensvlug naar de toren lopen, de ballon pakken en snel terugrennen. Ik besloot mij dieper in het bos te wagen. Het bos lag vol met takken en twijgen en bij elke stap die ik maakte hoorde ik enig geluid voor me uit. Was er een dier? Een andere persoon, niet uit onze groep die ronddoelt in het bos? Zou er een scouts leider zich verborgen hebben om me de stuipen of het lijf te jagen? Angstige gedachten ruisten door mijn hoofd. Ik besloot dan maar mijn zaklamp te gebruiken om mijn omgeving te checken. Geen goed idee blijkaar want het licht creerde lichtschaduwen rondom me heen. Alles bleek nu te bewegen en ik schakelde de zaklamp snel weer uit. Als er iemand zich in de buurt zou verstoppen zouden die me zeker opmerken met mijn licht. Mens of iets

anders, ze zouden sneller naar mij toe kunnen komen. Ik zal gewoon wennen aan het donker dacht ik en zonder het gebruik van de zaklantaarn verder gaan.

Ik besloot om mijn angsten te trotseren en zo snel mogelijk de rivier te bereiken. De toren was daar door onze groep gemaakt met palen en touw. Er was zelfs een ladder gemaakt om het platform te bereiken.

Het geluid van de rivier werd luider en luider. Zelfs luider dan mijn angstige ademhaling en gedachten. Ik wist dus dat ik in de buurt kwam. Nu begon ook het krachtige geruis van de rivier me nog wat extra te intimideren. Er waren geen sporen van het kamp meer te bespeuren. Geen gelach, geen kampvuur kon in de verte worden waargenomen. Ik was duidelijk alleen in het donkere bos.

Eindelijk bereikte ik de rivier en de toren. PFFFF! Ik heb het gehaald! Ik ben tenminste zover gekomen. Ik raakte de toren aan. Waar is die ballon? Ik voelde rond met mijn handen maar er was geen ballon te bespeuren. Ik wilde mijn zaklantaarn niet aanzetten omdat ik niet wilde dat iemand me helemaal alleen zag in het bos. Het geluid van de rivier was zeer luid, als iemand naar me toe zou komen zou ik het zelfs niet kunnen horen. Ik wilde zo onzichtbaar mogelijk blijven.

Geen enkele ballon was op de grond te vinden. Ik zal de ladder op moeten klimmen, dacht ik, ze hebben waarschijnlijk een ballon verstopt in de toren. Vliegensvlug en nog steeds met een bang hart klom ik op de ladder en kroop op het platform. Met mijn handen gevoelde ik vliegensvlug rond in het donker. Geen ballon te bespeuren.

Ben ik opnieuw verraden? Was dit een grap! Was er geen ballon? Nog meer van slag klom ik terug naar beneden en besloot dan maar vliegensvlug terug te lopen. WACHT! STOP! Dat kan toch geen waar zijn! Dat kan toch niet. Als ik zonder ballon aankom in het kamp, zullen ze me zeker niet geloven dat ik hierheen ben gekomen. Er moet een ballon zijn. Ik besloot om terug de toren in te gaan en opnieuw te zoeken. Deze keer besloot ik mijn zaklamp wel te gebruiken. En daar was het dan. Een platte ballon, niet eens opgeblazen! Potverdorie! GRRRRR !!!!! Maar wat een opluchting! Ik had de ballon dan toch uiteindelijk gevonden.

Nog steeds in paniek en angst, begon ik mijn terugkeer naar het kamp. Ik liep zo snel mogelijk met hier en daar wat gestruikeld en de geluiden van de knetterende takken onder mijn voeten. Om de paar seconden keek ik achter me uit in de hoop dat ik veilig was en niemand me volgde. Het geluid van de rivier nam langzaam af naarmate ik de andere kant van het bos bereikte, dichterbij het kamp. Mijn ademhaling was diep en luid toen ik uiteindelijk het bos uitliep en me terug op het open veld bevond. In de verte kon ik terug de gloed van het kampvuur zien en ik hoorde het geluid van de groep. Ik voelde me terug veilig en wist dat ik dra terug in de groep zou zijn. Ik moet meer dan een halfuur zijn weg geweest. Een angstaanjagend half uur. Maar ik had het dan toch gedaan! Ik ben blij dat ik me niet door mijn angst heb laten stopzetten. Leuk en grappig was het zeker niet!

Terug aangekomen bij de groep overhandigde ik de ballon. Ik maakte het duidelijk aan Hilde me dit nooit meer te lappen! Het was voorbij. Ik had mijn initiatie opdracht succesvol voltooid en ontving mijn Totem-naam. IMPALA (*). Het volgende jaar, bij

een andere initiatie, werd een adjectief (bijvoeglijk naamwoord) toegevoegd dat me nog verder specificeert. Mijn volledige gegeven Totem-naam werd Vlijtige Impala. Daar ik als een hardwerkend en ijverig iemand werd beschouwd. Wel, achteraf gezien dacht ik dat het dan toch wel de moeite waard was geweest om mijn angsten onder ogen te zien en hierdoor mijn Totem-naam te ontvangen.

Dit was een echte inwijdingsproef voor mij geweest, een inwijding om mijn diepste angsten onder ogen te zien en die te overwinnen.

(*) Een sierlijke antilope die vaak voorkomt in grote kuddes in open bossen in Zuid- en Oost-Afrika.

Mieke's Voice 2019 © Mieke Benton
starshowerusa@startmail.com

(Delen is toegestaan als mijn naam en email adres zijn vermeld.)
(Geef me een seintje indien je aan deze lijst wenst toegevoegd of verwijderd te worden.)

Mieke's Voice - Deel 1

Week 1 – Deel 1 - Inleiding
Week 2 - Een Ruwe Start
Week 3 - Visie
Week 4 - Geschiedenis Les
Week 5 - Boekhandel Caecilia
Week 6 - Onzichtbare Hand
Week 7 - Mijn familie, een cirkel van 5. Deel 1 - Mijn ouders Anny & Hugo
Week 8 - Mijn familie, een cirkel van 5. Deel 2 - Mijn broer Jeroen
Week 9 - Mijn familie, een cirkel van 6. Deel 3 - Mijn zus Kathleen
Week 10 - Mijn familie, een cirkel van 6. Deel 4 - iets over mezelf, Mieke
Week 11 - Contact met buitenaardse wezens
Week 12 - De film E.T. - De Extra-Terrestrial
Week 13 - Wat gebeurt er als het lichaam sterft?

Mieke's Voice - Deel 2

Week 14 - Deel 2 – Inleiding
Week 15 - Het uiten van mijn authentieke natuur
Week 16 - Seksualiteit - Deel 1 - Eenheidservaring
Week 17 - Seksualiteit - Deel 2 - Afgescheidenheid
Week 18 - Seksualiteit - Deel 3 - Menstruatie
Week 19 - Intieme Relaties
Week 20 - Amerika - Deel 1 - Krantenartikel
Week 21 - Amerika - Deel 2 - Letterlijk in a film gestapt
Week 22 - De smaak te pakken als kotstudente
Week 23 - Rijdend op de hoge en lage golven van het leven
Week 24 - Een holistische visie op genezing
Week 25 - Internaatsverantwoordelijke in het St. Vincentius Instituut
Week 26 - De jongere Mieke in actie - Deel 1
Week 27 - De jongere Mieke in actie - Deel 2
Week 28 - Totem-Initiatie